

Prvá písomná zmienka o vzniku pochádza z roku 1234 pod názvom HYMD. Pomenovanie pochádza z osobného mena HÍM. Jedná sa o meno vodcu s rozvetvenou rodinou. V listine sa uvádza: *Ja kráľ Ondrej II. povoľujem servientom bývajúcim v usadlosti Szelepcsén (terajšia obec Slepčany), aby sa pripojili k cirkevným poddaným opátstva NOVOBANSKÉHO a vyčlenil im samostatné chotárne územie tesne vedľa obce Harsány.*

Pôvodní obyvatelia sa zaoberali výrobou rybárskych sietí a neskôr i rybolovom. V roku 1268 kráľ Béla IV. na žiadosť banského župana Andreja, zakladateľa rodu Forgácsovcov, tomuto prepustil územie HYMD-u ako i Harsány-u. Mení sa názov obce na HYND a obec sa uvádza ako obec Kráľovských rybárov. V tomto období sa píše o 6 kmeňových rodoch. Počet obyvateľov nie je uvedený. K novším prírastkom obyvateľstva v obci došlo v roku 1274, kedy kráľ Ladislav IV. daroval gemerskému prepoštovi Jánovi šesť parciel zo zeme kráľovských rybárov a pletiarov sietí, bývajúcich v Harsányi, ktoré dovtedy hraničili s Forgácsovskými dedičnými majetkami. V tom roku obec Harsány zaniká a obyvatelia sa presťahovali do obce Hynd a časť do obce Szelepcsény. Hovoríme o roku 1274 a názov obce a mení na HYMOD. Obyvateľstvo sa naďalej zaoberá výrobou rybárskych sietí a rybolovom.

Okolo prelomu 13. a 14. storočia sa rozsiahleho gýmešského panstva Forgácsovcov zmocnil Matúš Čák Trenčianský. Táto udalosť sa udiala za nejasných okolností. Totiž na rozdiel od iných majetkov, násilne zabratých Čákom, nebolo po Čákovej smrti v roku 1321 hradné panstvo Forgácsovcov vrátené späť, ale zostalo v kráľovských rukách až do roku 1386. Za zásluhy Blažeja Forgáča na kráľovskom dvore mu boli práve v roku 1386 ich niekdajšie majetky vrátené. Medzi vrátenými majetkami sa uvádza aj naša obec ako príslušenstvo Gýmešského hradu.

Samotná poloha obce je od 170 – 200 m nad morom. Stred obce je v nadmorskej výške 172 m. Okolité dolinky v našej reči nazývané Petyín a Kácsér boli zaplavené vodou a tvorili jazerá, ktoré slúžili na rybolov. Územie tvoria černoziemné, ale prevládajú hnedozemné pôdy.

Aj keď presne nie je v dostupných archívnych materiáloch rok výstavby miestneho kostola, na základe výskumu a následného jeho vyhodnotenia sa uvádza, že rímsko-katolícky kostol, zasvätený „Narodeniu Panny Márie“ sa datuje na prvú polovicu 13. storočia. Jedná sa o dve nižšie časti súčasného kostola. Jednalo sa o románsku stavbu a tento kostol bol široko-dáľeko jediný chrám, ktorý navštevovali aj veriaci príahľých obcí, ale aj pomerne väčších miest. Niet pochýb o tom, že už v roku 1332 bola v obci zriadená fara. Dozvedáme sa o tom zo súpisu

pápežských desiatkov, vykonávaných v rokoch 1332-1337. Keďže výška odvádzaného desiatku, bola 1 hrivna striebra – jednalo sa o existenciu stredne veľkej cirkevnej organizácie.

V roku 1470 sa znovu mení názov obce. Po prvý krát sa uvádza obec Nagyhind. Tento údaj pochádza z listiny Benedikta Forgácsa. Obyvateľstvo sa stále venuje rybolovu a zásobuje panstvo hradu Gýmeš. V roku 1544 došlo k veľkej majetkovej deľbe medzi Žigmundom a Petrom Forgácsom. Deľba sa dotkla aj rybníka Nagyhind, ktorý pripadol Petrovi Forgáčsovi. V týchto časoch sa začali prevádzať násilnosti na našich obyvateľoch. Rybolov už neuživil vtedajších obyvateľov a postupne sa začali zúrodňovať vyššie položené chotárne časti. Obyvateľstvo sa začína zaoberať poľnohospodárstvom. Mení sa život a postupne sa tu usadzujú viacerí zemepáni. Medzi inými Paluškovci, Kolerovci ako i Jozef Szlávy, ktorý sa stal i patrónom miestneho kostola.

Medzi ďalšie ťažké roky pre našich obyvateľov patrili roky 1576 až 1584. V tomto období sa uskutočňovali viaceré turecké vpády pustošenia a rabovania. Svedčí o tom aj údaj uvedený na portále kostola v latinčine „Nagyhind 1584 zničená vypálením“. Tento údaj nám potvrdzuje aj zápis z čítania domov v roku 1598, kedy v obci Nagyhind napočítali 22 domov. Pravdepodobne tieto udalosti boli príčinou, že tu istý čas nebolo sídlo fary a farnosť bola obnovená až v roku 1688. Od tohto obdobia do roku 1871 tu pôsobilo spolu 20 farárov. Od roku 1694 je vedená matrika a do matričného obvodu miestnej fary patria obec Nagyhind, Kishind, Család, Bábindal. Bližšie informácie o stave kostola sa dozvedáme z kanonických vizitácií farára Františka Nedeczkého, ktorý u nás pôsobil v rokoch 1749-1756 a uvádza, že prístavbu a barokovú prestavbu kostola financovala mladá šľachtičná z rodiny Forgáčsovcov. Stavba sa uskutočňovala v rokoch 1735-1750. Počas stavebných prác tragicky zahynul i miestny farár – dôstojný pán Joannes Alapy, spadnutím zo strechy kostola. Jeho telesné pozostatky boli uložené pod sarkofág v kostolnej záhrade. Počas prestavby kostola bola zriadená aj krypta pre večný spánok troch miestnych kňazov a niekoľko príslušníkov zemepánskych rodín. Medzi ďalšie zaujímavosti 18. storočia patrí aj údaj o vysádzaní viníc. Vinice v tejto istej lokalite, ako sa nachádzajú dnes sa datujú od roku 1720. V prvých rokoch vo viniciach pracovalo 100 kopáčov. Pestovalo sa tu také hrozno, ktoré sa tu rodí až do dnešného dňa. Ďalšou zaujímavosťou tohto storočia je údaj z roku 1750. V tomto roku vyhorelo 14 gazdovstiev. Tu sa domnievame, že z obce odišlo 4-5 rodín, ktoré mohli byť spoluzakladateľmi našej družobnej obce Kupusina vo vojvodine v terajšom štáte Srbsko a Čierna Hora. My sme sa v tomto presvedčení už stretli niekoľko krát a všetko nasvedčuje

tomu, že naše domienky sú opodstatnené. Svedčí o tom aj naše nárečie, zvyky, piesne, krojové oblečenie a veľa iných podobností úzko spätých s našou etnológiou. Tieto zistenia pochádzajú od nezávislých skúmateľov. Z tohto obdobia sa zachovali aj priezviská našich občanov. Boli to Kovács, Farkas, Dudás, Győr, Szórád, Péter a iné, dokonca aj István ako priezvisko. Ďalej to boli: Vass, Hamar, Doboss, Kvardian, Nanaj.

V ďalšej časti našich archívnych dokumentov sa dozvedáme, že v roku 1773 sa obec premenovala na Hindice. Z čítania domov a obyvateľov z roku 1787 dozvedáme, že obec Hindice mala 33 domov a 235 obyvateľov. Škola sa datuje od roku 1881 a bola spoločná aj pre obyvateľov Malých Chyndíc. Obec už v tomto období mala svoju pečať. Znázorňuje lemeš a čerieslo nad čerieslom je ružička a veľké písmená NH – Nagy Hind.

Aj keď z historického hľadiska dnes už nemá význam meno Štefana Majora, predsa len bol v našej obci ako učiteľ a to v rokoch 1920-1923. Jednalo sa o revolucionára, neskôr poslanca komunistickej strany.

Postupne sa dostávame do 20. storočia. Tu je potrebné pripomenúť 2 hrozné udalosti a to boli 1. a 2. svetová vojna.

Boli to pätnásť občania a hrdinovia tunajšej obce, ktorí položili svoje životy v týchto bojoch:
- v roku 2013 bolo na ich počesť inštalovaná a vysvätená pamiatka formou kamenného monumentu v areáli kostola

Obec Veľké Chyndice bola v rokoch 1939-1945 pripojená k Maďarsku. v roku 1957 bolo v obci založené jednotné roľnícke družstvo.

Obec bola v roku 1975 zlúčená s obcou Malé Chyndice pod názvom obec CHYNDICE. Keď na sklonku 19. a začiatku 20. storočia vedelo u nás málo ľudí písať, veď aj richtár sa podpisoval krížikom, tak v súčasnosti evidujeme kulmináciu rastu vysokoškolsky vzdelaných obyvateľov, hlavne z radov mladšej generácie.

Od 1.2.1992 uznesením Vlády SR vznikli dva samostatné právne subjekty pod názvom Obec Veľké Chyndice a Obec Malé Chyndice. Po roku 1992 nastali pre Obec Veľké Chyndice problémy priestorového charakteru. Bolo potrebné vytvoriť kancelárske priestory vrátane ich zriadenia, odčleniť miestny rozhlas, nakúpiť počítačovú techniku, vytvoriť a personálne obsadiť pracovné miesta, zrekonštruovať kultúrny dom a venovať sa zveľadeniu a vývoju obce.